

Nicio scădere a luminii soarelui

Secera a ajuns târziu, într-o după-amiază rece de noiembrie. Citra era la masa din sufragerie, se chinuia cu o problemă dificilă de algebră, manevra variabilele și nu reușea să rezolve necunoscutele X sau Y , când această variabilă nouă și mult mai distrugătoare i-a intrat în ecuația vieții. La familia Terranova veneau des musafiri, așa că atunci când a sunat soneria, n-a fost nicio presimțire – nicio scădere a luminii soarelui, nimic care să anunțe sosirea morții la ușă.

Poate că universul ar fi trebuit să producă astfel de semne, dar în marea schemă a lucrurilor, Secerile nu erau mai supranaturale decât colectorii de taxe. Apăreau, își făceau treaba neplăcută și plecau.

Mama ei a răspuns la ușă. Citra nu l-a văzut la început pe vizitator, ușa i-l ascundea vederii. A văzut-o pe mama ei înțepenind, ca și cum venele i-ar fi împietrit. Ca și cum, dacă ar fi făcut vreo mișcare, ar fi căzut pe podea și s-ar fi spart.

— Pot să intru, doamnă Terranova?

Tonul vocii vizitatorului îi indica identitatea. Rezonant și inevitabil, ca bătaia seacă a unui clopot de fier,

sigur pe sine că e auzit. Citra a știut înainte să-l vadă că e o Seceră. *Doamne! O Seceră a venit la noi!*

— Da, da, bineînțeles, intră.

Mama Citrei s-a dat într-o parte ca să-l lase să intre – ca și cum ea era musafira și nu invers.

Bărbatul a pășit peste prag și pe parchet fără să facă nici cel mai mic zgomot cu pantofii ușori ca niște papuci de casă. Roba lui cu multe rânduri de pânză ivorie, deși ajungea până jos, n-avea nicio urmă de praf pe ea. Citra știa că o Seceră își poate alege culoarea robei – orice culoare, în afară de negru, pentru că era considerată inadecvată cu munca lor. Negrul era o absență a luminii și Secerile erau opusul. Luminoși și iluminați, erau considerați cei mai buni membri ai umanității – și de aceea erau aleși să fie Seceri.

Unele robe erau mai deschise, altele mai mate. Arătau ca robele bogate, fluide, ale îngerilor din Renaștere, grele și în același timp ușoare ca aerul. Stilul unic al acestor robe, indiferent de materialul din care erau făcute sau de culoare, le făcea imediat vizibile în public și imediat puteau fi evitate – dacă ai fi vrut așa ceva. Pentru că unii, la fel de mulți, erau atrași de ele.

Culoarea robei spunea deseori multe despre personalitatea Secerii. Roba ivorie era plăcută, suficient de îndepărtată de albul adevărat ca să nu atace ochii cu strălucirea ei. Dar nimic nu schimba faptul că era purtată de o Seceră.

Și-a tras gluga, dând la iveală părul cenușiu tuns corect, o față posomorâtă, cu obraji roșii de la ziua friguroasă și ochi negri care păreau să fie arme. Citra s-a ridicat. Nu din respect, din frică. Șoc. Încerca să

nu hiperventileze. Încerca să nu-și lase genunchii să se frângă. O trădau prin tremur, așa că s-a forțat să stea bine în picioare, încordându-și mușchii. Oricare ar fi fost scopul Secerii, n-avea s-o vadă cum se prăbușește.

— Poți să închizi ușa, i-a spus Secera mamei Citrei, care s-a supus, deși se vedea că-i era greu.

În hol, o Seceră încă se mai putea întoarce să plece, dacă ușa era deschisă. În momentul în care ușa era închisă, Secera se afla cu adevărat în casă.

S-a uitat în jur și a văzut-o imediat pe Citra. I-a oferit un zâmbet.

— Salut, Citra.

Faptul că-i știa numele a înghețat-o, așa cum apariția din ușă o înghețase pe mama ei.

— Nu fi nepoliticoasă, i-a spus, prea repede, mama. Salută-l pe musafirul nostru.

— Bună ziua, Onorabile.

— Salut, a spus fratele ei mai mic, Ben, care tocmai ieșise din dormitorul lui pentru că auzise vocea gravă a Secerii.

Ben abia reușise să scâncească salutul. Se uita la Citra și la mama lor, gândindu-se la același lucru la care se gândeau și ele. *Pentru cine a venit? Pentru mine? Sau o să fiu lăsat să sufăr doliul?*

— Am simțit un miros plăcut din hol, a spus Secera, trăgând aer pe nări. Acum văd că nu mi s-a părut, într-adevăr, venea de aici.

— Am gătit ziti, Onorabile. Nimic special.

Până acum, Citra n-o văzuse pe mama ei atât de timidă.

— Bun, a spus Secera, pentru că nici nu vreau ceva special.

Apoi s-a așezat pe canapea și a așteptat cuminte cina. Oare ar fi fost o speranță prea nebunească să creadă că omul venise numai pentru mâncare? Până la urmă, și Secerile trebuie să mănânce. După obicei, restaurantele nu le luau bani pentru mâncare, dar asta nu însemna că mâncarea gătită în casă nu era mai apetisantă. Erau zvonuri că unii le ceruseră victimelor să le prepare o masă înainte să fie spicuiți. Așa ceva se întâmpla și acum? Oricare i-ar fi fost intențiile, le ținea pentru el și n-aveau ce face decât să-i dea ce voia. Avea să cruțe azi o viață dacă o să-i placă mâncarea? se întreba Citra. Nu-i de mirare că oamenii se dădeau peste cap să le facă pe plac Secerilor în orice fel. Speranța în umbra fricii e cea mai puternică motivație din lume.

Mama i-a adus ceva de băut, la cererea lui, și acum se străduia să facă din cină cea mai bună masă pe care o servise vreodată. Gătitul nu era specialitatea ei. De obicei se întorcea acasă de la muncă la timp cât să arunce una, alta în tigaie. Dar acum viețile lor ar fi putut să depindă de capacitățile ei culinare deloc speciale. Și tatăl? Avea să ajungă la timp sau urma să se întâmple o spicuire în familia lor cât el lipsea?

Pe cât de îngrozită era Citra, nu voia să-l lase pe bărbat singur cu gândurile lui, așa că a intrat în camera de oaspeți cu el. Ben, care era pe cât de fascinat, pe atât de temător, în același timp, a venit lângă ea.

Bărbatul s-a prezentat, în cele din urmă, drept Onorabila Seceră Faraday.

— Am... ăă... făcut un articol despre Faraday pentru școală, a spus Ben, cu un mic scâncet în voce. Ți-ai ales un savant destul de fain să-i iei numele.

Secera Faraday i-a zâmbit.

— Îmi place să cred că mi-am ales un patron istoric adecvat. Ca mulți oameni de știință, Michael Faraday n-a fost apreciat cum trebuie în timpul vieții, dar lumea noastră n-ar fi ce e fără el.

— Cred că te am în colecția mea de cărți de joc cu Seceri, a continuat Ben. Am aproape toate Secerile midmericane – dar erai mai tânăr în poză.

Omul părea să aibă 60 de ani și deși părul îi încărungișise de tot, barbișonul îi era încă de culoarea sării-și-piperului. Era rar pentru o persoană să se lase să ajungă la așa o vârstă, să nu se regenereze la un sine mai tânăr. Citra se întreba cât de bătrân era cu adevărat. Cât timp fusese condamnat să sfârșească vieți?

— Ai vârsta pe care o arăți sau ești la capătul timpului din propria alegere? a întrebat Citra.

— Citra! a strigat mama și aproape a scăpat vasul pe care abia îl scosese din cuptor. Ce întrebare e asta?

— Îmi plac întrebările directe, a spus Secera. Indică onestitate, așa că o să-ți dau un răspuns onest. Recunosc că am dat înapoi de patru ori. Vârsta mea naturală e undeva aproape de 180, deși am uitat numărul exact. În ultima vreme am ales aparența de venerabilitate pentru că îi liniștește mai mult pe cei pe care-i spi-cuiesc.

Râdea.

— Ei mă cred înțelept.

— De asta ești aici, a izbucnit Ben, să spicuiești pe unul dintre noi?

Secera Faraday i-a oferit un zâmbet misterios.

— Sunt aici pentru cină.

Tatăl Citrei a ajuns chiar înainte să fie pusă mâncarea pe masă. Mama îl informase de situație, așa că era mult mai pregătit emoțional decât fuseseră ei. Cum a intrat, s-a dus direct la Secera Faraday să-i strângă mâna și s-a prefăcut că e mult mai jovial decât era probabil.

Cina a fost ciudată – mai degrabă tăcere punctată de câte un comentariu al Secerii. „Aveți o casă încântătoare.“ „Ce limonadă parfumată!“ „Ăsta e cred cel mai bun ziti din toată MidMerica!“

Deși toate fuseseră complimente, familia îi simțea vocea ca un șoc seismic pe spinare în jos.

— Nu te-am văzut în zonă, a spus în cele din urmă tatăl Citrei.

— Nu cred că ai fi avut cum, a răspuns el. Nu sunt figură publică, cum aleg alte Seceri să fie. Unii preferă scena, dar ca să-ți faci meseria cum trebuie, e nevoie de o oarecare anonimitate.

— Cum trebuie? a sărit Citra cu întrebarea. E un fel corect de a spicui?

— Păi, a răspuns el, e clar că există și niște feluri greșite.

A tăcut și a continuat să mănânce.

Pe când cina se apropia de sfârșit, a spus:

— Ziceți-mi despre voi.

Nu era o întrebare sau o cerere. Putea fi interpretată numai ca un ordin. Citra nu era sigură dacă făcea parte din micul lui dans al morții sau dacă era cu adevărat interesat. Le știuse numele de dinainte să intre în apartament, așa că probabil știa tot ce puteau ei să-i spună. Atunci de ce mai întreba?

— Eu lucrez în cercetare istorică, a spus tatăl.

— Eu sunt inginer în sinteza alimentelor.

Secera și-a ridicat sprâncenele.

— Și totuși ai gătit asta de la zero.

Mama și-a pus jos furculița.

— Totul cu ingrediente sintetizate.

— Da, dar dacă putem sintetiza totul, de ce mai avem nevoie de ingineri?

Citra vedea cum i se duce mamei sale sângele din obraji. Tatăl fu cel care interveni să-i apere soției lui existența.

— E mereu loc pentru îmbunătățiri.

— Da, și munca lui tati e importantă! a spus Ben.

— Cercetarea istorică? a întrebat Secera și a făcut un gest cu furculița ca și cum ideea n-ar fi avut importanță. Trecutul nu se schimbă niciodată – și din câte văd, nici viitorul.

Părinții și fratele ei au rămas șocați și îngrijorați de comentariile lui, însă Citra a înțeles ce vrea să spună. Creșterea civilizației era completă. O știau toți. În ce privea rasa umană, nu mai era nimic de învățat. Nu mai era nimic de descifrat la existența noastră. Ceea ce însemna că nimeni nu era mai important decât altul. De fapt, în marea schemă a lucrurilor, toți erau la fel de inutili.

Asta spusese el și lucrul ăsta o înfuria pe Citra, pentru că știa că la un anumit nivel avea dreptate.

Toată lumea cunoștea furiile Citrei. Apăreau înainte să apuce să gândească și dispăreau numai după ce era făcut răul. Și acum era la fel.

— De ce faci asta? Dacă ești aici să spicuiști pe unul dintre noi, dă-i drumul și nu ne mai tortura!

Mama a suspinat și tatăl și-a tras scaunul în spate, ca și cum se pregătea s-o scoată cu forța din cameră.

— Citra, ce faci? a strigat mama și vocea îi tremura. Fii respectuoasă!

— Nu! E aici, o s-o facă, așa că lasă-l s-o facă. Nu e ca și cum nu s-a hotărât deja. Am auzit că se hotărăsc înainte să intre în case, așa e?

Bărbatul era imperturbabil.

— Unii da, alții nu, i-a răspuns blând. Fiecare dintre noi are propriul mod de a face lucrurile.

Ben a început să plângă. Tatăl l-a strâns cu un braț, dar băiatul era de neconsolat.

— Da, Secerile trebuie să spicuiască, a spus Faraday, dar trebuie și să mâncăm, să dormim și să avem conversații obișnuite.

Citra i-a smuls farfuria goală din față.

— Bine, păi ai terminat de mâncat, poți să pleci.

Tatăl s-a apropiat de Seceră. A căzut în genunchi. Tatăl ei era în genunchi înaintea acestui om!

— Te rog, Onorabile, iart-o. Îmi asum toată responsabilitatea pentru purtarea ei.

Secera s-a ridicat.

— Nu e nevoie de scuze. E o noutate plăcută să fiu înfruntat. Nici nu știți cât de plictisitor poate să fie cu toate flatările unsuroase și toată parada nesfârșită de sicofanți. E înviorător să primesc o palmă în față. Mi-amintește că sunt om.

S-a dus apoi în bucătărie și a luat cel mai mare și mai tăios cuțit. L-a înfipt de câteva ori în aer, să-l simtă.

Plânsul lui Ben a devenit mai puternic și tatăl l-a strâns mai tare în brațe. Secera s-a apropiat de mamă.

Citra era gata să sară în fața ei și să împiedice lama, dar bărbatul a întins cealaltă mână:

— Sărută-mi inelul.

Nimeni nu se aștepta la așa ceva, și cu atât mai puțin Citra.

Mama s-a holbat la el, dând din cap și nevenindu-i să creadă.

— Îmi... îmi acorzi imunitate?

— Pentru bunătatea ta și pentru mâncarea delicioasă, îți acord imunitate un an. Nicio Seceră nu are voie să te atingă.

Dar mama a ezitat.

— Acordă-le-o copiilor mei mai bine.

Secera ținea în continuare mâna cu inelul spre ea. Era un diamant mare, cu miezul negru. Toate Secerile purtau același tip de inel.

— Ți-o ofer ție, nu lor.

— Dar...

— Jenny, fă-o! a insistat tatăl.

Așa că a făcut-o. A îngenuncheat, i-a sărutat inelul, ADN-ul ei a fost citit și transmis în baza de date din Domul Secerilor. Într-o clipă, întreaga lume a știut că Jenny Terranova era de nespiciut în următoarele 12 luni. Faraday a rânjit, satisfăcut. Și le-a spus adevărul:

— Venisem aici s-o spicuiesc pe vecina voastră, Bridget Chadwell. Dar încă nu era acasă. Și mi-era foame.

L-a atins ușor pe Ben pe cap, ca și cum l-ar fi binecuvântat. Părea că asta l-a calmat. Pe urmă s-a dus la ușă, cu cuțitul încă în mână. Era clar cum avea s-o spicuiască pe vecină. Dar înainte să iasă, s-a întors spre Citra.

— Tu vezi prin fațadele lumii, Citra Terranova. Ai fi bună de Seceră.

Citra s-a strâmbat.

— N-aș vrea să fiu vreodată Seceră.

— Asta, i-a zis el, e și prima cerință a meseriei.

Apoi a plecat să le omoare vecina.

• • •

N-au vorbit despre ce se întâmplase în acea seară. Nimeni nu vorbește despre spicuri – ca și cum, dacă vorbești despre ele, ai putea să le invoci. Nu s-a auzit nimic de alături. Niciun țipăt, nicio implorare. Sau poate că televizorul familiei Terranova acoperea orice zgomot. A fost primul lucru pe care l-a făcut tatăl când a plecat Secera – a pornit televizorul și i-a dat sonorul cât mai tare, ca să acopere orice zgomot de după perete. Dar nu era nevoie, pentru că oricum o fi făcut-o, Secera a operat în liniște. Citra s-a surprins că încearcă să audă ceva, orice. Și ea, și Ben și-au descoperit o curiozitate morbidă care-i făcea să se rușineze.

O oră mai târziu, Onorabila Seceră Faraday s-a întors. Citra a fost cea care i-a deschis ușa. Pe roba lui ivoarie nu era nicio pată de sânge. Poate că mai avea una de rezervă. Poate că folosise mașina de spălat a vecinei după spicuire. Și cuțitul era curat când i l-a întins Citrei.

— Nu-l vrem, i-a spus Citra și era sigură că poate să vorbească și în numele părinților ei. Nu l-am mai folosi oricum.

— Dar *trebuie* să-l folosiți, a insistat el, ca să vă amintească.

— Ce să ne amintească?

Secera

— Că Secera e doar un instrument al morții, dar mâna ta e cea care-l mișcă. Tu și părinții tăi și toată lumea sunteți cei care comandați Secerile.

Apoi i-a pus ușor cuțitul în mâini.

— Suntem toți complici. Trebuie să împărțim responsabilitatea.

Poate că era adevărat, dar după ce a ieșit, Citra a aruncat cuțitul la gunoi.